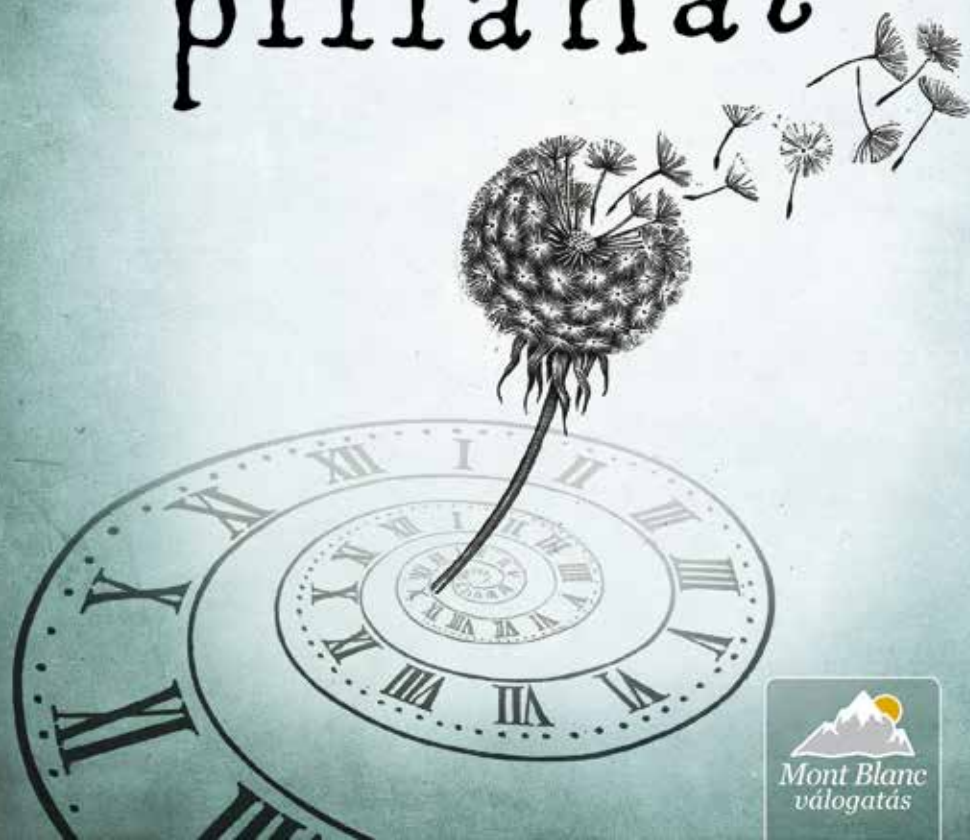

RACHEL JOYCE

A Harold Fry valószínűtlen utazása
bestsellerszerzője

Ellopott pillanat

Mont Blanc
válogatás

Byron Hemmings hétköznapi reggelre ébred: iskolai egyenruhája a szék hátán hever, a húga veszekszik vele a reggelinél, odalentről hallja anyja cipőjének kopogását a konyhából. Amikor aztán hármásban elindulnak otthonról, és a tavaszi reggel sűrű párája veszi körbe őket, minden megváltozik. Csak egyetlen szörnyű pillanat, és valami olyan váratlan dolog történik, hogy Byron egész élete kizökken. Az édesanyja mintha észre sem venné, de a tizenkét éves Byron érti, hogy attól a pillanattól fogva már semmi nem lehet ugyanaz. Mi történt, és ki az oka? Napok, hetek telnek el, és Byron tökéletes világa megrázkódik. A szüleiben nem bízhat, ezért legjobb barátjával, Jamesszel szövetkezik, és a két fiú tervet kovácsol...

Rachel Joyce regényírói tehetségét ezúttal is bizonyítja a könyvből áradó szeretet, megbocsátás, katarzisz.

Rachel Joyce a BBC Radio 4 húsz hangjátékának díjazott szerzője. Az írói pályafutását több mint húszéves színészi múlttal kezdte. Társulatánál számos főszerepet kapott, és több rangos díjat nyert. Gloucestershire-ben él egy farmon férjével és négy gyermekével.

Tudjon meg többet a regényről:

www.rachel-joyce.co.uk

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Joyce a rejtélyes körülményeket és a Byron és Diana közti varázslatos közelséget meggyőzően vázolja fel.”

The New York Times

„Tökéletes ecsetvonásokkal ábrázolt osztálykülönbségek, formálódó és sérülékeny lélek. Egy horrorfilm feszültsége után a történet váratlan csavarral katartikus véget ér.”

Minneapolis Star Tribune

„Ez a regény komoly elmélyülést igényel, kedvesség és mély empátia hatja át. Joyce határokat feszeget a saját bezártságunk vagy éppen szabadságunk iránti felelősséggel – finoman és hitelesen.”

The Washington Post

„Miközben az író nő megvizsgálja Diana, Byron és Jim lelkét, lassan és tudatosan, szívhez szólóan fedi fel a két történet közötti kapcsolatot.”

The Oprah Magazine

RACHEL JOYCE

Ellopott pillanat

— részlet —

1.

Valami borzasztó

JAMES LOWE ÉS BYRON HEMMINGS a Winston House magániskolába járt. Akadt volna másik elemi iskola a közelben, de magániskola csak egy. Az államiba mindenki járhatott, de elsősorban a Digby Road közeli lakótelepről jártak oda a gyerekek. Előszeretettel pöcköltek narancshéjat és cigarettacsikket a busz ablakából a winstonos fiúk sapkájára. A magániskolás fiúk nem közlekedtek busszal. A nagy távolság miatt őket a szülők hordták autóval.

A Winston House-ba járó fiúk kijelölt utat követtek. Az útnak volt kezdete, közepe és vége. Byron évfolyama a következő évben vizsgát tesz. A legokosabbak ösztöndíjat nyernek, és tizenhárom évesen bentlakást. Elsajátítják a megfelelő akcentust, a megfelelő tudnivalókat, és találkoznak a megfelelő emberekkel. Azután Oxford jön vagy Cambridge. James szülei a St. Peter's-en gondolkoznak, Byron szülei az Orielen. A karrierjüket jogi pályán futják majd be, vagy a Cityben, esetleg egyházi, illetve katonai pályára lépnek, éppen úgy, mint az apáik. Egy napon lakásuk lesz Londonban, és hatalmas vidéki házuk, ahol a hétvégeket a feleségükkel és a gyerekeikkel töltik.

1972. június eleje volt. A reggeli fény bekúszott Byron kék függönye alatt, és körberajzolta minden csinosan elrendezett

holmiját. Az ismeretterjesztő évkönyveit, a bélyegalbumát, a zseblámpát, az új bűvészdobozt, a laborkészletet, az új nagytót, amit karácsonyra kapott. Iskolai egyenruháját az édesanyja már előző estére kimosta és kivasalta, a széken ellapított kisfiúformában rendezte el. Byron ellenőrizte a karóráját és az ébresztőórát. A másodpercmutatók állhatatosan mozogtak. Halkan átosont a hallon, kinyitotta anyja szobájának ajtaját, és elhelyezkedett az ágya szélén.

Anyja egészen mozdulatlanul feküdt. A haja aranyfodor a párnán, az arca úgy remegett minden levegővételnél, mintha vízből lenne. Áttetsző bőre alatt a kék erek. Byron keze még barackpuha volt és gömbölyű, James erei már látszottak, a vékonyka szálak az öklén egy napon majd férfias kötegekké erősödnek.

Fél hétkor a csendet megtörte az ébresztőóra, anyja szemhéja föl pattant, alatta vibráló kékség.

– Jó reggelt, drágám!

– Félek – szólalt meg Byron.

– Ugye, nem az idő miatt? – Anyja a pohárért és a tablettáért nyúlt, belekortyolt a vízbe.

– És ha pont ma adják hozzá a két másodpercet?

– James is tart ettől?

– Mintha már el is felejtette volna.

Anyja megtörölte a száját, ő látta, hogy mosolyog. Két gödröcske, két apró lyuk jelent meg az arcán. – Ezt már megbeszéltük. És így is lesz. Ha megtörténik, előbb írjak róla a *The Times*-ban. És erről beszélnek mindenhol.

– Belefájdul a fejem – mondta Byron.

– Észre se fogod venni. Két másodperc semmi.

Byron érezte, ahogy felforr a vére. Már majdnem felállt, de erre visszaült. – Hát ezt nem érti senki. Két másodperc nagy idő. Ennyi a különbség a valami és a semmi között. Az ember egyetlen lépéssel tesz meg többet, és máris lebillen a sziklafalról. Nagyon veszélyes – hadarta.

Anyja arca most úgy ráncolódott, mint aki nagy igyekezettel számol ki valamit. – Most aztán tényleg muszáj fölkelnünk – mondta.

Diana elhúzta az ablakfülke függönyét, és kinézett. A Cranham-lápról érkező nyári pára mintha el akarná mosni a kert háttérében álló hegyeket. A karórájára pillantott.

– Fél múlt hat perccel – mondta, mintha az órával akarná közölni a pontos időt. Rózsaszín köntösébe bújt, hogy ébressze Lucyt.

Mikor Byron elképzelte anyja fejének belsejét, apró berakásos fiókokat látott gyöngyház fogantyúval, mindegyik olyan finom, hogy az ő ujjai közül kisiklana. Más anyák nem is hasonlítotak rá. Horgolt blúzt és rakott szoknyát viseltek, némelyik már divatos, teletalpú cipőt. Byron apja azt szerette, ha anyja elegánsan öltözik. A szűk szoknyás, túsarkús Diana mellett, aki a ruhához illő retikült, és a kezében határidőnaplót hordott, a többi nő valahogy túlméretezettnek, készületlennek hatott. Andrea Lowe, James édesanyja is úgy tornyosult föléje, mint egy sötét hajú óriás. A naplóba Diana a *Háziasszony* és az *Édes Otthon* cikkeit ragasztotta. De beírta a fontos születésnapokat, az iskolaév programjait, recepteket, kézimunka- vagy kertészeti tanácsokat, frizuratippeket, vagy addig nem hallott szavakat is. A határidőnapló csak úgy duzzadt az ötletektől. *22 új hajviselet,*

hogy még szebb légy ezen a nyáron. Ajándék szalvétából minden alkalomra. Mit főzzünk a maradékból. A latin szavak helyesírása.

– Elle est la plus belle mère – mondta James. Aztán rögtön el is hallgatott, mintha valami szent dolgon merengene.

Byron sűrű flannelsortot és nyári mellényt viselt. A szinte új ingén máris kicsit feszültek a gombok. Térdzokniját házilag készült zoknitartóval rögzítette, aztán indult le a lépcsőn. A faburkolat sötétlett, mint a vadgesztenye.

– Hiszen csak hozzád beszélek, drágám – hallotta anyja dalamos hangját.

Felöltözve ült a hall ellenkező végében, a telefonasztalkánál. Lucy mellette állt, és várta, hogy a copfjába szalagot kössön. A levegőben tisztítószert és bútorfény szaga terjengett, megnyugtató volt, ahogyan a friss levegő is az. Mikor Byron elment mellette, anyja csókot nyomott ujjával a fia homlokára. Már csak egy leheletnyivel volt magasabb Byronnál.

– Csak én és a gyerekek – mondta a telefonba. Mögötte az ablakok átlátszatlan fehéren világítottak.

A konyhában Byron a reggelizőpulthoz ült, és kibontotta a szalvétáját. Anyja az édesapjával beszélt. Apja minden reggel ugyanabban az időben telefonált, és anyja minden reggel türelmesen válaszolt.

– Semmi különöset nem csinállok. Rendbe teszem a házat, gyomlállok. Jön a szokásos, hétvégét követő takarítás. Meleg lesz.

Az anyja kezéből szabaduló Lucy a konyhába szökdécselt, és fölugrott a székére. A nyuszis tálkája fölött megbillentette a csokipelyhes dobozt. – Óvatosan! – szólt rá Byron, mikor a kék kancsóért nyúlt. Figyelte, ahogy a tejsugár megindul úgy

nagyjából a kislány müzlije felé. – Mellémehet, Lucy – mondta udvariasan. – Már mellé is ment.

– Hagyj békén, Byron. Tudom, mit csinálók! – Minden szavával takaros kis támadást intézett a pusztá levegő ellen. Visszatette az asztalra a kancsót. Aztán a tálkáját körülbástyázta müzlisdobozokkal. Byron csak a lenszőke haját látta.

A hallból behallatszott az édesanyja hangja: – Igen, Seymour. Csillog, ragyog. – Biztosan az új Jaguárról beszéltek.

– Lucy, odaadnád a csokigolyót?

– Te nem is ehetsz belőle. Neked ott a gyümölcssaláta és a cukormentes müzli.

– Csak szeretném elolvasni, ami a dobozon van. És megnézni, milyen Kormos maci van rajta.

– Most én olvasom a dobozokat.

– Mindet egyszerre? – kérdezte gyengéden a fiú. – Nem is tudsz olvasni, Luce.

– Minden a legnagyobb rendben van – szólt kintről a dallamos hang, aztán vibráló nevetés hallatszott.

Mintha valami belemart volna Byron gyomrába. Megpróbált legalább egy müzlisdobozt elvenni, mielőtt Lucy megakadályozhatná, de a kislány keze rögtön a levegőbe emelkedett, mihelyt a dobozhoz ért. A tejeskancsó repült, csattanás hallatszott, az új padlón a szétömlő, fehér tej és kék porceláncsokkák. A gyerekek dermedten néztek. Már a fogmosásnál kellett volna tartaniuk.

Diana pillanatokon belül a konyhában termett. – Senki ne mozduljon! – Föltartotta a kezét, mintha a forgalmat akarná leállítani. – Még megsebzitek magatokat! – Byron olyan mozdulatlanná merevedett, hogy elzsibbadt a nyaka. Míg anyja

kinyújtott karral, széttárt ujjakkal, lábujjhegyen a tisztítószeres szekrényhez igyekezett, talpa alatt cuppogott a padló.

– Te tehetsz róla, Byron – mondta Lucy.

Diana jött futva, kezében felmosórongy, vödör, söprű és személtapát. A rongyot a szappanos vízbe mártotta, kicsavarta, és fölította vele a tócsát. Az órájára pillantva egy száraz folton kupacba söpörte a törött porcelánt, aztán onnan a személtapát-ra. Az utolsó szilánkokat kézzel szedegette föl, majd a kukába rázta. – Na, ez is megvan – mondta vidáman. És ránézett a bal tenyerére: a bőrét karmazsinvörös csíkok szabdalták.

– Vérzik a kezed – jegyezte meg Lucy, akit megrémített, ugyanakkor lenyűgözött a seb látványa.

– Semmiség – mondta az édesanyjuk, de a vér már a csuklójára csordult, és a melles kötény sem védte meg a szoknyája szegélyét néhány pöttytől. – Senki ne mozduljon! – mondta megint, sarkon fordult, és kiszáguhdott a szobából.

– Elkésünk – szólalt meg Lucy.

– Sosem késünk el – felelte Byron. Ez apjuk elve volt. Egy angol mindig pontos.

Diana mentazöld ruhában és hozzáillő gyapjúkardigánban jelent meg újra. A kezét bekötözte, apró mancsnak látszott, perszínű rúzszt kent a szájára.

– Miért üldögéltek még mindig itt? – kiáltott fel.

– Mert azt mondtad, ne mozduljunk – felelte Lucy.

Kip-kop, visszhangzott a lépte, miközben a gyerekek utánairamodtak, át a hallon. Kabátjuk és zsirárdikalapjuk az iskolai cipőjük felett lógott egy-egy akasztón. Diana a karjába nyalábolta a két iskolatáskát és tornazsákot.

– Indulás! – mondta.

– De még fogat se mostunk!

Anyjuk nem is válaszolt. Kicsapta a bejárati ajtót, kiszaladt, és eltűnt a reggeli párában. Byronnak utána kellett loholnia, hogy megtalálja.

Apró sziluettje a garázsajtó előtt rajzolódott ki. Bal csuklóját a jobb keze hüvelykje és másik négy ujja közé fogta, az óráját tanulmányozta, mintha az idő valami apró sejt lenne, és éppen mikroszkóp alatt vizsgálná.

– Még jól állunk – jelentette ki. – Ha sietünk, behozzuk a kését.

A Cranham House György korabeli épülete homokszínű kőből épült, ami a vakító nyári napsütésben fehéren világított, a téli napsugártól hússzínű árnyalatot kapott. Település nem volt a közelben. Csak a ház, a kert és aztán a láp. Az épület ennek ellenére határozottan az erős szélnek, a mögötte felködlő égnek és földnek vetette a hátát, és arra készítette Byront, hogy képzeletben felidézzen egy olyan otthont, mely máshová kívánkozna, például egy sok hektáron laposan elnyúló angolparkba vagy gyengéd folyópartra. Az édesapja szerint ennek a helynek előnye, hogy magukban lehetnek. James szerint ezzel erősen megszépítette a valóságot. Legalább öt kilométert kellett autózni, hogy az első szomszédig elérjenek. A parkosított rész és az első mocsaras lejtők között rét húzódott, a közepén nagy tó, majd kőrisfasor. Egy éve a vizet bekerítették, és a gyerekeknek megtiltották, hogy ott játszanak.

A kavicsos feljáró megcsikordult a Jaguár kerekei alatt. A pára, mint egy csuklya siklott Byron szeme elé. Még a legközelebbi tárgyak kontúrját és színét is eltüntette. A központi pázsit,

a rózsalugasok, a virágágyak és a szegélyük, a gyümölcsfák, a bükksövény, a veteményes, a léckapu – mind elmosódott. Az autó balra kanyarodott, és magasabb csúcsok felé vette az útját. Senki nem szólalt meg. Az édesanya a kormány fölé hajolt.

A lóp felé romlottak a látási viszonyok. A köd legalább tizenöt kilométerre terjeszkedhetett minden irányba, bár aznap még a választóvonal sem látszott a hegyek és az ég között. A reflektorok nem túl mély lyukat vájtak a fehér takaróba. Néha egészen váratlanul ázott marhacsorda vagy egy benyúló ág öltött testet előttük, és Byron szíve majd' kiugrott, amikor anyjuk elrántotta a kormányt, hogy kitérjen. Egyszer Byron azt találta mondani Jamesnek, hogy a fák a lápon ijesztőek, mint a szellemek, mire James grimaszt vágott. Ez költészet, mondta James, a valósághoz semmi köze, ahogy a tévébeli beszélő nyomozókutyának sincs. Elmentek a Besley Hill vaskapuja előtt, mögötte őrizték a bolondokat. Most legalább nem látszott maga az épület. Amikor a Jaguár elrobogott a marhakarám mellett is, Byron megkönnyebbülten felsóhajtott. Ijesztő fák, elmeógyógyintézet, nem beszélve a lóp sötétjétől és magányáról, Byron még egy boldog nyári napon sem tudta szeretni ezt a helyet. A városhoz közeledve, egy kanyar után erősen fékeztek.

– Jaj, ne! – egyenesedett föl Byron. – Most meg mi történt?

– Nem tudom. Dugó van. – Most aztán igazán nem hiányzott!

Anyja a szájához kapta az ujját, és a fogával letépett egy körömdarabkát.

– A köd miatt?

– Ismétlem: nem tudom – behúzta a keziféket.

– Szerintem ott fönt már süt a nap – jegyezte meg vidáman Byron. – És mindjárt fölissza ezt az egészet.

Autók álltak, ameddig csak elláttak, a felhők függönyéig gyűrűzött a sor. Balra egy kiégett jármű körvonalai jelezték a Digby Road-i telep bejáratát. Arra sosem jártak. Figyelte, ahogy anyja is felméri a terepet.

– Elkésünk – nyafogott Lucy.

És akkor anyja valami egészen váratlan dolgot művelt. Kiengedte a keziféket, recsegve egyesbe váltott, és balra rántotta a kormányt. Egyenesen a Digby Road felé hajtottak. A visszapillantóba se nézett, nem indexelt, nem manőverezett.

A gyerekek ledermedtek, meg se muhkantak. Elhajtottak a kiégett autó mellett. A jármű ablakai betörték, a kerekeket, az ajtókat, a motort már elvitték, úgy festett az egész, mint egy elszenesedett csontváz. Byron halkán dúdolni kezdett, hogy elterelje róla a figyelmét.

– Apa meghagyta, hogy erre sose menjünk! – szólalt meg Lucy. A kezével takarta el az arcát.

– A telepen át rövidebb – felelte az édesanyjuk. – Már jártam erre. – Beletaposott a gázba.

Nem volt idejük végiggondolni, amit mondott, hogy apjuk tilalma ellenére máskor is járt már erre. A Digby Road még rosszabb állapotban volt, mint képzelte. Néhol még le sem aszfaltolták. A köd a háztetőkre ült, ezért hol elmosódó körvonallal előreugrottak, hol szétmállani látszottak. Az árkokat szemét tömítette el, kötörmelék, zacskók, pokróc, doboz vagy egy-egy kivehetetlen rendeltetésű tárgy.

Némelyik ház előtt szárítóköteleket láttak, színehagyott ruhadarabokkal és lepedőkkel.

– Én oda se nézek – mondta Lucy, és egészen lecsúszott az ülésen, hogy elbűjjon.

Byron lázasan keresett valamit, ami végre nem kelt benne riadalmat. Valami fölismerhető, ami jót sugall a Digby Roaddal kapcsolatban. Az édesanyja sokszor emlegette, hogy túl sokat problémázik. És abban a pillanatban fölfedezte. Egy gyönyörű fa ragyogott előtte, a ködön is áthatolva. Széles, íves ágain rágógumi-rózsaszín szirmok sokasága, pedig Cranham House-ban már elvirágoztak a gyümölcsfák. Byront megkönnyebbülés öntötte el, hogy tanúja lehet egy apró csodának, vagy a jóság egy megnyilvánulásának, éppen abban a pillanatban, amikor a legkevésbé sem hisz egyikben sem. A fa alatt mozgó árnyékot vett észre. Aprócska, gyermekméretű árnyékot. Az út felé kanyargott, kerekeken. Egy piros biciklin ült.

– Hány óra? – kérdezte Lucy. – Elkészünk?

Byron az órájára nézett, és megdermedt. A másodpercmutató éppen hátraugrott. A hangja szinte átfűrészelte a torkát, és rájött, hogy kiabál.

– Anya, most csinálják. Állj meg! – Megragadta, és keményen megrántotta az anyja vállát.

Föl se fogta, mi történt. Olyan gyorsasággal peregtek az események. Miközben anyja orra alá dugta az óráját, pontosabban a hátraigazított másodpercmutatót, tudatában volt a csodafának és az útra kibicikliző kislánynak is. Mindegyik csak az egész része volt. A semmiből nőttek ki, a sűrű ködből, az időből. A Jaguar farolt, ő nekivágódott a mahagóni műszerfalnak, a kezével támasztotta meg magát. Az autó megállt, aztán mintha a fém sóhajtani tudna, egy hang hallatszott, majd beállt a csönd.

A következő töredékmásodpercekben, a villanásnál is rövidebb pillanatokban, míg Byron a kisgyereket kereste az út szélén, és nem találta, tudta, hogy valami történt, és az élet már

soha többé nem lehet olyan, mint régen. Érezte, mielőtt még szavakba foglalhatta volna.

A lóp fölött vakító fehér fény izzott fel. A nappal kapcsolatban igaza lett. Mindjárt fölissza a homályt.

2.

Jim

Jim egy lakókocsiban lakik, az új telep szélén. Minden hajnalban átgyalogol a lápon, este pedig vissza. A felújított áruház kávézójában dolgozik. Működik a wifi, és a mobilokat is fel lehet tölteni, bár Jim egyiket se használja. Hat hónappal korábban kezdett, a forró italok részlegén, de miután a kapucsínót eperhabbal vagy föllel szolgálta föl, eltávolították az asztalok közeléből. Ha ezt is elszúrja, nincs több dobása. Még a Besley Hillben sem.

A fekete égen a felhők ezüsthajszálai, a levegő olyan hideg, hogy szinte lehámozza a bőrét. Talpa alatt fagyos a föld, merev fűcsomókon tapos. Már kiveszi Cranham Village neonfényeit, a távolban autóreflektorok lidércfénye a lápon, apró vörös és ezüst fények nyakék alakú lánc. Kamaszévei végén ott találtak rá, egy szál alsónadrágban és cipőben. A ruháit a fáknak adta, napokon át alattuk aludt. Rögtön bezárták. – Helló, Jim – mondta az orvos, mintha régi barátok lennének, mintha Jim hozzá hasonlóan öltönyt és nyakkendőt viselne. – Helló, doki – felelte Jim, hogy jó szándékát jelezze. Az orvos elektrosokkot írt elő. Ettől dadogni kezdett, aztán az ujjai bizseregtek, ahogy azóta is.

Tudja, hogy a fájdalom ilyen. Az agyában összekeveredett, ami akkor történt. Nem pusztán a sok évvel azelőtt érzett gyötrelről volt szó, hanem valami bonyolultabbról, ami több mint negyven évre nyúlik vissza, és elveszítette.

Követi a telepre vezető utat. Tábla köszönti a Cranham Village-be érkezőket, és figyelmezteti őket, óvatosan vezessenek. Nemrégiben ezt a táblát is megrongálták, ahogyan a buszmegállót és a hintákat is, a kiírást Craphamre, Darufalva helyett Szarfalvára torzították. Szerencsére látogató erre csak akkor vetődik, ha meghibásodik a GPS az autójában. Jim megtörölgeti a táblát, mert szégyelli, hogy így kell látnia, de az „n” betűt nem tudja visszabúvólni.

Az új házak úgy préselődnek egymás mellé, mint szájbán a fogak. Falatnyi előkert és egy műanyag virágláda, amelyben nem nő semmi. A hétfvégén a szomszédok közül sokan karácsonyi fényekkel díszítették fel az ereszcsonát, Jim megáll, hogy megcsodálhassa. Különösen a villogó jégcsapformát szereti. Az egyik tetőn egy felfújható Mikulás mintha a parabolaantennát akarná megmászni. Az ember valahogy nem szeretné, hogy egy ilyen alak bemásson a kéményén. Jim elhalad a sáros tér mellett, amit a lakók „park” néven illetnek, a közepén elkerített árok. Fölszed néhány elhajított sörösdobozt, és a szemébe dobja.

A zsákutcához érve elmegy a ház mellett, ahol külföldi diákok laknak, és a másik előtt, amelynek ablakában mindig egy öregember ül. Aztán jön a kapu a „Harapós kutya” táblával, és a kert az örökösen száradó ruhákkal. A furgonja tejfehéren csillog a holdfényben.

Kisfiúk süvitenek el mellette biciklivel, izgatottan sikongatnak, az egyik a nyeregben, a másik a kormányon ül. Rájuk szól, hogy csa-csak óvatosan, de úgyse hallják.

Hogy kerültem én ide, kérdezi önmagától. Régen ketten voltunk.

A szél csak fúj, de nem válaszol.

3.

Talizmánok

AMIKOR JAMES ELŐSZÖR beszélt Byronnak a szökőmásodpercekről, csak úgy említette, mint egy érdekes jelenséget a sok közül. A fiúk ebédidőben szívesen ücsörögtek a kápolna előtt, a többiek közben a mezőn rohangáltak. Megmutatták egymásnak a Brooke Bond teásdobozokkal árult kártyagyűjteményük újabb darabjait, mindketten *A repülés története* sorozatot gyűjtötték, és James a reggeli újságból szerzett információival szórakoztatta Byront. Nem vezércikk volt, magyarázta, és gyorsan kellett olvasnia, mert megfőtt a tojás, de a lényeg, hogy szökőév van, és ezért a hivatalos időszámítás nem egyezik a Föld mozgásával. Annak érdekében, hogy ezen változtassanak, a tudósoknak meg kell vizsgálniuk a földkéreg kiterjedését, és a vibráció hatását a tengelyre. Byron érezte, ahogy megnyúlik az arca. Már a gondolat is megdöbbenetete. James ugyan azt ecsetelte, milyen érdekes ez, aztán egy újabb történetbe fogott, de Byron elméjében óriásira dagadt a gondolat, hogy a dolgok természetes rendjét föl lehet bolydítani. Hiszen az idő tartja össze a világot. Az élet ettől olyan, amilyen.

Jameszel ellentétben Byron tömör kisfiú volt. Furcsa párost alkottak. James kicsi és sápadt, a haja a homlokába lóg,

míg egy-egy fontos kérdésen rágódott, az ajkát harapdálta, Byron meg tunyán magasodott mellette, és várta, hogy befejezze. Byron néha belecsípett a dereka körül gyűrűző hűsba, és anyját faggatta, Jamesnek miért nincs ilyen. Anyja azt válaszolta, hogyne lenne, de Byron tudta, hogy csak kedvességéből tódít. A testén gyakran pattantak szét varrások és gombok. Az apja persze nyíltan kimondta. Byron kövér és lusta. Aztán az anyja helyesbített, hogy ez csak kölyökháj, és az más. Úgy beszéltek erről, mintha Byron ott sem lenne, ami mégiscsak furcsa, ha éppen azt ecsetelik, hogy az emberből túl sok van.

A baleset utáni pillanatokban úgy érezte, mintha a semmi lenne az alkotóeleme. Azon tűnődött, vajon megsebesült-e. Ült, és várta, hogy az édesanyja ráébredjen, mit tett. Várta, hogy felsikolt, kiugrik az autóból – nem történt semmi. Számított rá, hogy a kislány sikolt, vagy fölkel – nem történt meg ez sem. Az édesanyja nagyon csendesen ült a vezetőülésen, a kislány pedig nagyon csendesen feküdt a piros bicikli alatt. Aztán, mintegy varázsütésre, meglódultak az események. Byron sírva fakadt, de a szája elé kapta a kezét, hogy anyja és húga ne lássák, ne hallják. Anyja hátranézett a jobb válla fölött, majd egy kicsit igazított a visszapillantón. Lucy azt kérdezte, miért álltak meg. Csak a kislány nem mozdult.

Anyja beindította a motort, két kezét pont úgy tette a kormányra, ahogy apja tanította. Rükvercelt, hogy egyenesbe hozza az autót, aztán egyesbe váltott. Byron nem hitt a szemének: anyja elindul, és ott hagyja a kislányt, ahol elütötte, aztán ráébredt, hogy az édesanyja nem tudja. Nem látta, hogy mit csinált. A szíve úgy lüktetett, hogy az már fájt.

– Menj, menj, menj már! – kiáltotta.

Válaszul anyja az ajkába harapott, hogy mutassa, mennyire koncentrált, és a gázra lépett. Közben még mindig a tükröt igazgatta, kicsit balra, kicsit jobbra...

– Siessünk! – Azt akarta, hogy eltűnjenek onnan, mielőtt bárki meglátja.

Szépen végighajtottak a Digby Roadon. Byron egész úton a nyakát tekergette, hogy kilásson a hátsó ablakon. Ha nem igyekeznek, fölszáll a köd. Befordultak a High Streetre, elmentek az új Wimpy Burger Bar mellett. A Digby Road-i gyerekek a buszmegállóban sorakoztak, alakjuk elmosódott a ködben. Következett a fűszeres, a hentes, a hangszerbolt, a konzervatív párt helyi irodája. Távolabb az áruház egyenruhás alkalmazottai ablakot tisztítottak, és kitekerték a csíkos napernyőt. A szálloda előtt cilinderes ajtónálló dohányzott, egy szállítófurgon virágokat hozott. Csak Byron markolta az ülését, mintha azt várná, valaki előrohan, és megállítja az autót.

Nem történt semmi.

Diana abban a fasorban parkolt, ahol a többi anya, a csomagtartóból elővette az iskolatáskákat. Kisegítette a gyerekeket, és bezárta a Jaguárt. Lucy előreszökdécselt. A többi anya integetett, és érdeklődött, hogy telt a hétvége. Az egyik a dugóról mondott valamit, a másik a gyermeke cipőjét törölgette egy papír zsebkendővel. A köd egyre följebb emelkedett. Foltokban már átkéklett az ég, apró naptűk szegeződtek egy-egy szikomorlevélre. A távolban olyan halványan reszketett a láp, hogy akár tengernek is nézhették. Az alacsonyabb hegyek lábánál füstcsomók.

Byron Diana mellett ballagott, és várta, hogy a lábai felmondják a szolgálatot. Olyan érzés volt, mintha pohár vízzé

változott volna, csordultig vízzel, ha fut, vagy váratlanul megáll, akkor kiömlik. Nem értett semmit. Hogy járhatnak továbbra is iskolába. Hogyan folytatódhat minden ugyanúgy. Hétköznapi reggel volt, és mégsem. Meghasadt az idő, és minden megváltozott.

A játszótéren szorosan anyja mellé ékelődött, és annyira figyelt, mintha mindenhol füle lenne. De senki nem szólalt meg: – Ma láttam az ezüstsínű, KJX 216K rendszámú Jaguárodát a Digby Roadon. – Senki nem beszélt arról, hogy megsérült egy kislány, és a szökőmásodpercekről se ejtettek hangot sem. Anyjával együtt elkísérte Lucyt, a Lányiskola bejáratáig, a kislány olyan gondtalannak látszott, még integetni is elfelejtett.

Diana megszorította Byron kezét. – Jól vagy?

Byron bólintott, mert hang nem jött ki a torkán.

– Nos, ideje indulnod, szívem – szólta rá az édesanyja. Érezte, hogy nézi, míg átbballag a játszótéren, a lábai alig engedelmeskedtek, ahogy távolodott, érezte a veszteséget a gerincében, a nyakában, a hajában. Sapkájának gumiszalagja a homlokába vágott.

Jameszel kell beszélnie. Mégpedig sürgősen. Ő érti a dolgokat, úgy, ahogy Byron sosem lenne képes, mintha a barátja egy Byronból kimaradt logikus részecske lenne. Amikor például Roper tanár úr először beszélt a relativitásról, James úgy bólogott, mintha a mágnesesség valami általa is rég gyanított igazság lenne, míg Byron fejében az új gondolat csak összegabalyította a dolgokat. Talán mert James mindent olyan gondosan csinált. Néha elnézte, ahogy becipzározza a tolltartóját, vagy elsöpri a szemébe lógó haját, olyan pontos mozdulatokkal csinálta, hogy Byron áhítattal bámulta. Néha ő is próbálkozott. Figyelmesebb

lett, szín szerint rendezte a filctollait. Aztán észrevette, hogy kioldódott a cipőfűzője, az övéből kihúzódott az inge, és Byronná változott megint.

A kápolnában James mellett térdelt, de csak nehezen sikerült magára vonnia a barátja figyelmét. Byron tudomása szerint James nem hitt istenben („Nincs a létére bizonyíték” – mondta), de ha már egyszer imádkozott, azt is komolyan vette, mint minden mást. A fejét lehajtotta, és szorosra csukott szemmel sziszegte az ima szavait, szentségtörés lett volna félbeszakítani. Aztán a barátja mellé akart sodródni az ebédlő előtti sorban, de Samuel Watkins megkérdezte, mit gondol James a Glasgow Rangersről, és a fiú lemaradt. Mindenki az ő véleményét akarta hallani. Ő már azelőtt gondolt mindenre, amiről mások még csak azután hallottak, és mire tudomásul vették, ő gondolatban már rég máshol járt. Végül az edzés alatt érkezett el Byron ideje.

James a krikettklub előtt állt. Perzselt a meleg, fáj minden mozdulat. Az égen nem mutatkozott felhő, a nap szinte robbant. Byron már ütött, James a sorára várt egy padon. Játék előtt szeretett egyedül maradni, hogy koncentrálhasson. Byron a pad másik végén gubbasztott, James meg sem rezzent, föl sem nézett. Haja a szemébe lógott, világítóan fehér bőre kezdett pirosodni az ingszál alatt.

Byron már odáig jutott, hogy: – James! – mikor valami megállította.

Valaki számolt. Folyamatosan. James suttogott a térdének, vagy az ott rejtőző apró valakinek, aki még nem tudta a prímszámokat. Byron megszokta már James motyogását, sokszor volt tanúja, de eddig alig észrevehetően csinálta. – Kettő, négy, nyolc, tizenhat, harminckettő. – A Cranham-láp fölött

úgy reszketett a levegő, mintha a legmagasabb csúcsok bele akarnának olvadni az égbe. Byron kezdett kimelegedni a fehér krikettnadrágban. – Miért csinálod ezt? – kérdezte, de valójában csak beszélgetni akart.

James úgy ugrott föl, mint aki eddig észre sem vette, hogy társasága van, Byron felnevetett, hogy jelezze, nem piszkálni akarja. – A szorzótáblát gyakorlod? – kérdezte. – Mert azt mindenkinél jobban tudod. Engem is beleszámítva. Nekem reménytelen. A 9-est mindig elrontom. A 7-est aussi. Nekem az is très difficile. – A fiúk általában franciául beszéltek meg, amit lusták vagy képtelenek voltak angolul megfogalmazni. Úgy használták, mint egy titkos nyelvet, bár a többiek is értették.

James a lába elé, a fűbe támasztotta az ütőjét. – Csak gyakorlom, hogyan kell duplázni a számokat, csak úgy, babonából.

– Babonából? – nyelt nagyot Byron. – De hát miért? – James még sosem mondott ilyesmit. Furcsán viselkedett.

– Ez pont olyan, mint beérni a hálószobába, mielőtt a vécé-tartály újratölt. Ha nem sikerül, akkor valami rosszul sülni el.

– Ebben nincs semmi logika, James.

– Már hogyne lenne, Byron. Én semmit nem bízok a véletlenre. Nyomaszt a közeledő vizsga. Néha négylevelű lóherét is keresek. Már kabalabogaram is van. – Valamit előhúzott a zsebéből, éppen csak felvillant az ujjai között. A rézből készült karcsú és sötét bogár kisebb volt a hüvelykujjánál, a formája zárt szárnyú bogárra emlékeztetett. Ezüstkarika fityegett rajta a kulcsoknak.

– Nem tudtam, hogy van kabalabogarad.

– A nagynéném küldte. Afrikából való. Nem engedhetek meg magamnak ostoba hibákat.

Byronnak szúrt valami a szeme és az orrnyerge mögött, és szégyenkezve ismerte föl, hogy sírás kerülgeti. Szerencsére valaki kiáltott, „Kint van”, aztán taps hallatszott a pálya felől. – Én jövök – mondta James. Sportokból volt a leggyengébb. Byron nem szívesen emlegette ezt, de a barátja pislogni kezdett, mihelyt felé közelített a labda. – Mennem kell – mondta, és állt mozdulatlanul.

– Láttad, ce matin?

– Mit, Byron?

– A két másodpercet. Ma adták az időhöz. Reggel negyed nyolckor.

Aprócska hézag keletkezett, míg Byron arra várt, hogy James Lowe mondjon valamit, de James Lowe nem szólt. Csak nézte Byront a fürkésző, viaszfehér arcával, a kabala szorosan a kezében. A nap most pont James háta mögül sütött, Byron csak hunyorogva bírt arra nézni. James füle vörös lett, mint a rák.

– Komolyan? – kérdezte.

– Hátralendült a másodpercmutatóm. Láttam. Amikor újra odanéztem, megint a szokásos irányban mozgott. De megtörtént.

– Nem írtak róla a *The Times*ban.

– A tévében sem emlegették. Tegnap néztem, és senki nem szólt erről.

James az órájára pillantott. Svájci márka, vastag bőrszíjjal, az édesapjától örökölte. A percek nem jelölték számok, de külön ablakocska mutatta a dátumot.

– Komolyan? Komolyan láttad?

– Tuti.

– De hát miért? Miért adták volna hozzá úgy, hogy nem is szólnak?

Byron minden erejét bevetette, hogy ne bógjön. – Nem tudom. – Azt kívánta, bár neki is lenne kabala kulcstartója. Bár lenne nagynénje, aki Afrikából talizmánt küld neki.

– Jól vagy? – kérdezte James.

Byron élénken bólogatott, a szemgolyói majd kirázódtak a fejéből. – *Dépêchez-vous*. Várnak *les autres*.

James a pálya felé fordult, és mély lélegzetet vett. Futás közben magasra emelte a térdét, a karja föl-le járt, mint a dugattyú. Ha ezzel a sebességgel folytatja, kipurcan, mire odaér. Byron a szemét dörgölte, hátha nézi valaki, aztán tüszögött néhányat, hogy ha még mindig nézik, azt higgyék, lázas, vagy elkapta valami nyári nátha.

Az új Jaguár kulcsával az édesapja ajándékozta meg az édesanyját, miután megszerezte a jogosítványát. Pedig az apja ritkán igyekezett meglepni valakit. Diana sokkal spontánabb lény volt. Akkor vett ajándékot, ha úgy gondolta, hogy valaki örülne neki, becsomagolta, szalaggal kötötte át, nem kellett ehhez születésnap. Apja nem csomagolta be a kulcsot. Beletette egy dobozba egy fehér csipke zsebkendő alá. – Ó, istenem! – kiáltott föl Diana. – Micsoda meglepetés! – Pedig először észre sem vette a kulcsot. Csak simogatta a zsebkendőt, és zavartnak látszott. Egy nagy, hímzett „D” betű és apró, halvány rózsák ékítették.

Végül Seymour megszólalt: – Az ég szerelmére, drágám! – A baj csak az, hogy a szavak inkább hangzottak fenyegetésnek, mint kedveskedésnek. Diana akkor emelte fel a zsebkendőt, és találta meg a kulcsot, a bőrszíjon a speciális Jaguár-emblémával.

– Ó, Seymour! – hajtogatta. – Nem kellett volna. Jaj. Nem is tudom.

Apja a megszokott, merev módján bölintott, mintha szeretne ugyan kibújni a bőrből, de a ruhája nem engedné. Az emberek most majd fölrezennek, és odanéznek. Többé senki nem sajnálhatja le a Hemmingseket. Diana azt felelte, igen, drágám, mindenki irigyelni fog. Folytatta azzal, hogy ő a legszerencsésebb nő. Megsimogatta Seymourt, aki mintha hirtelen elfáradt volna, behunyta a szemét, és a felesége vállára hajtotta a fejét.

Amikor megcsókolták egymást, apja elpirulva mormogott valamit, és a gyerekek felszívódtak.

Dianának igaza lett az anyákkal kapcsolatban. Körülállták az új autót. Megérintették a mahagóni műszerfalat, a bőrbélést, és kipróbálták a vezetőülést. Deirdre Watkins megjegyezte, hogy ezek után már sosem lesz elégedett a Mini Cooperjével. A Jaguárnak pénzszata van, mondta az egyik újonc. (Még senki nem tudta a nevét.) Diana lengette utánuk a zsebkendőjét, ledörgölte az ujjnyomaikat, és kínosan mosolygott.

Hétvégeken apja ugyanazokat a kérdéseket tette föl. Kipucolták a gyerekek a cipőjüket? Diana lesikálta a grillsütőt? Mindenkinek feltűnt az autó? Hát persze, felelte Diana. Minden nő sárgult az irigységtől. És elmondták a férjeiknek? Igen, hogyné, mosolygott az asszony megint. – Másról se beszélnek. Túl jó vagy hozzám, Seymour. – Apja a szalvétája mögé rejtette az örömét.

Mikor a Jaguárra és az édesanyjára gondolt, megint akkorát ugrott a szíve, hogy attól tartott, kilyukasztja a mellkasát. Kezét a mellére szorította, hátha szívroham.

– Álmodozunk, Hemmings? – szólt rá Roper tanár úr az órán, felállította, és azt mondta a fiúknak, így néz ki valaki, aki tudatlan.

Nem számított. Akár az ablakon bámult ki, akár a könyveit nézte, a szavak és a hegyek kiűsztak a látó- és hallóteréből. Semmi mást nem látott, csak a kislányt. Pont a hátsó ülés ablakánál, a piros bicikli alá szorulva, mozdulatlanul, a bicikli kerekei pörögnek a levegőben. Olyan csendesen feküdt, mintha így akarná, mintha pihenni állt volna meg, hogy álomba szenderülhessen. Byron a karórájára pillantott, a könyörtelenül mozgó másodpercmutatóra, és úgy érezte, lassan fölemésztődik.

